

Constantinos Simitis

Από: I Andreadi

Αποστολή: Τετάρτη, 29 Απριλίου 2009 7:16 μμ

Προς:

Θέμα: Συμπόσιο των Αθηνών

Συνημμένα: Questions GR 27042009.doc; Colloque Greek.doc; PROGRAMME.doc

Αγαπητή Κυρία Πλευράκη,
Σε συνέχεια της τηλεφωνικής μας επικοινωνίας, σας στέλνω το κάτωθι υλικό για τον Πρόεδρο:

- Το αναλυτικό πρόγραμμα του Συμποσίου.
- Κείμενο σχετικά με το συμπόσιο.
- Σειρά ερωτημάτων που έχει ετοιμάσει ο moderator του συμποσίου, Jean Marie Colombani για όλους τους συμμετέχοντες στο συμπόσιο.

Σχετικά με την βιντεοσκόπηση της ομιλίας του Προέδρου, ο κ. Μάνος με ενημέρωσε ότι έχει συνεννοηθεί με τον Πρόεδρο να πραγματοποιηθεί την ερχόμενη Τετάρτη 6 Μαΐου, στις 12 το μεσημέρι στο Μέγαρο Μουσικής. Θα σας τηλεφωνήσουμε για τις λεπτομέρειες.

Είμαι στη διάθεσή σας για οποιαδήποτε διευκρίνιση.

Με εκτίμηση,

Ειρήνη Ανδρεάδη
Megaron Plus

Athens Concert Hall

T:

F:

 Think before you print

Information from ESET Smart Security, version of virus signature database 4043
(20090429)

The message was checked by ESET Smart Security.

<http://www.eset.com>

**SYMPOSIUM ON THE FUTURE AND CHALLENGES OF THE SOCIAL-
DEMOCRAT PARTIES**

WHAT IS EUROPE'S PROGRESSIVE MODEL GOING TO BE?

**MEGARON PLUS
ATHENS, MAY 12, 2009**

PROGRAMME

•	17:00	Introductory remarks: Mr Ioannis Manos , Member of the Board, the Friends of Music Society on behalf of the organizers.
•	17:10	Opening Address: George A. Papandreou , President of PASOK, President of Socialist International.
•	17:30	Opening Address: Ségolène Royal , President of the Poitou-Charentes Regional Council
•	17:50	1st Panel : Economy & Crisis Moderator, Jean-Marie Colombani , journalist. Gary Dymski , Professor of Economics, Executive Director of the University of California Centre at Sacramento. Tasos Giannitsis , Professor of Development and International Economics, University of Athens, Former Minister of Foreign Affairs and Former Minister of Labour & Social Security. James K. Galbraith , Professor of Economics, University of Texas Lyndon B. Johnson School of Public Affairs (<i>via video message</i>). Philippe Aghion , Robert C. Waggoner Professor of Economics, Harvard University (<i>via teleconference</i>).
•	18:50	Intermission
•	19:15	Intervention: Luis Ayala , Secretary General, Socialist International
•	19:30	2nd Panel: Jean-Marie Colombani will moderate a discussion on several current key issues: the present and future of European Institutions, Education & Youth, Employment & Development Participants: Enrique Barón Crespo , Member of the European Parliament Jean-Louis Bianco , Member of the National Assembly, President of the Alpes-de-Haute Provence Regional Council, Former Minister of Social Affairs & Integration, Former Minister of Housing & Transportation. Anna Diamantopoulou , Member of the Greek Parliament, PASOK, Former European Commissioner . Denis MacShane , Labour MP for Rotherham, Former Minister of

		<p>European Affairs.</p> <p>Leif Pagrotsky, Member of the Swedish Parliament, Swedish Social Democratic Party, Former Minister of Trade and Former Minister of Education and Culture,</p> <p>Angelica Schwall-Düren, Member of the German Bundestag, Deputy chairwoman of the SPD parliamentary group in the Bundestag with the responsibility for European Union Affairs.</p>
•	20:45	<p>3d Panel</p> <p>Moderator, Jean-Marie Colombani, journalist.</p> <p>Closing Addresses:</p> <p>Felipe Gonzalez, Former Prime Minister of Spain</p> <p>Costas Simitis, Former Prime Minister of Greece (<i>via video message</i>).</p> <p>Massimo D'Alema, Former Prime Minister of Italy</p>

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Από τον Jean-Marie COLOMBANI

(Συμπόσιο των Αθηνών στις 12 Μαΐου 2009)

Ευρωπαϊκοί θεσμοί

Νομίζω ότι το βασικό ερώτημα θα πρέπει να τεθεί σχετικά τη διακυβέρνηση της Ένωσης η οποία τελεί σε αδράνεια εν αναμονή της επικύρωσης και εφαρμογής της Συνθήκης της Λισσαβώνας. Ερώτηση προς τους συνομιλητές μας: επείγει η εφαρμογή της και θα είναι αρκετή;

Εφόσον εφαρμοστεί, θα συμφωνούσαν να αναλάβει τη μελλοντική προεδρία της Ένωσης μια ισχυρή προσωπικότητα που θα μπορεί να αποτελεί και ενσάρκωση του ευρωπαϊκού εγχειρήματος;

Τέλος, πώς θα μπορούσαν να αποδεχθούν (ανάλογα με τις διάφορες αντιλήψεις τους) την Ευρώπη των κρατών με τη σημερινή της μορφή; Μήπως είναι πλέον καιρός να προχωρήσουμε ακόμη περισσότερο και να ξαναδώσουμε στην Ευρώπη τουλάχιστον μια ομοσπονδιακή προοπτική (προοπτική συνομοσπονδίας);

Οικονομία και κρίση

Τα ερωτήματα θα πρέπει να στραφούν γύρω από τα εξής θέματα: αρκούν οι πολιτικές ανάκαμψης που υιοθέτησε το κάθε Κράτος Μέλος;

Ο καλύτερος τρόπος εξόδου από την κρίση είναι η διαχείριση της περιόδου μετά την κρίση.

Μήπως θα πρέπει να επανέλθουμε στις πρακτικές της περιόδου 1945-1950 αποκαθιστώντας ένα ισχυρό Κράτος προνοίας και κρατικοποιώντας μέρος ή το σύνολο του τραπεζικού τομέα και του τομέα των ασφαλειών;

Πώς θα μπορούσαμε να επαναπροσδιορίσουμε σ' αυτό το πλαίσιο ένα ευρωπαϊκό κοινωνικό μοντέλο;

Τέλος, πριν ασχοληθούμε με τη ρύθμιση σε παγκόσμιο επίπεδο των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, μήπως θα έπρεπε πρώτα να αναπτύξουμε ρυθμιστικούς μηχανισμούς στην ίδια την Ευρώπη;

Εκπαίδευση και Νεολαία

Αν εξαιρέσουμε τη Φινλανδία, υπάρχει στην Ευρώπη ένα ικανοποιητικό εκπαιδευτικό και πανεπιστημιακό μοντέλο;

Μέχρι πού θα πρέπει να φτάνουν τα συνοδευτικά μέτρα για τη βοήθεια των νέων χωρίς πτυχίο ώστε να κατευθυνθούν στην αγορά εργασίας;

Δεν θα ήταν σκόπιμο να σχεδιάσουμε ένα ευρωπαϊκό προσανατολισμό για ορισμένα μεγάλα Πανεπιστήμια στα κράτη μας;

Μήπως θα έπρεπε να προβλέπεται υποχρεωτικά στα πλαίσια του κύκλου πανεπιστημιακών σπουδών να φοιτήσει κανείς ένα ακαδημαϊκό έτος σε κάποια άλλη χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης;

Ποιά είναι τα διαφοροποιά στοιχεία μιας σοσιαλδημοκρατικής εκπαιδευτικής πολιτικής σε σύγκριση με την πολιτική συντηρητικών κυβερνήσεων;

Απασχόληση και ανάπτυξη

Πιστεύω ότι πρέπει να κάνουμε διάκριση ανάμεσα στην τρέχουσα περίοδο, περίοδο κρίσης με τις πολιτικές κοινωνικής αντιμετώπισής της που συνίστανται στην ενίσχυση των μέτρων ανακούφισης των ανέργων και της μερικής ανεργίας, και στην μετά την κρίση περίοδο οπότε θα τεθεί το ζήτημα κατά πόσο η ανάπτυξη θα μπορεί να εδράζεται σε γηράσκοντες δημογραφικά πληθυσμούς – με εξαίρεση τη Γαλλία και τη Βρετανία.

Για να ενισχύσουμε τις αναπτυξιακές δομές μας, μήπως θα ήταν σκόπιμο στο εξής να επενδύσουμε στο κοινωνικό πεδίο;

Πώς μπορούμε να σχεδιάσουμε την επόμενη φάση της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας σε συνδυασμό με ένα υψηλότερο επίπεδο κοινωνικής πρόνοιας; Είναι εφικτό – δυνατό κάτι τέτοιο;

Αρχηγοί κυβερνήσεων

Σχετικά με τους αρχηγούς κυβερνήσεων που θα θελήσουν να τοποθετηθούν, πιστεύω ότι θα πρέπει να τους δώσουμε απόλυτη ελευθερία έκφρασης και, αν χρειαστεί, θα σχολιάσουμε στη συνέχεια τις τοποθετήσεις τους.

Ποιο θα είναι το προοδευτικό μοντέλο για την Ευρώπη ;

Μέσα σε μια δεκαετία η ευρωπαϊκή αριστερά έχει υποχωρήσει στις κάλπες. Το 1997 δεκατρία από τα τότε δεκαπέντε κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης είχαν στην κυβέρνησή τους σοσιαλιστικά, εργατικά ή σοσιαλδημοκρατικά κόμματα ή συνασπισμούς με ισχυρή εκπροσώπηση αυτών των κομμάτων. Το 2009 από τις ίδιες αυτές δεκαπέντε χώρες μόνο οι τρεις κυβερνώνται από σοσιαλιστικά ή αριστερά κόμματα: η Ισπανία, η Πορτογαλία και η Βρετανία. Η αριστερά συμμετέχει σε κυβερνητικούς συνασπισμούς σε πέντε χώρες: στο Λουξεμβούργο, το Βέλγιο, την Ολλανδία _ όπου όμως αποτελεί μειοψηφία _ και στη Γερμανία και την Αυστρία. Αν επεκτείνουμε το βλέμμα στην Ευρώπη των 27, δηλαδή σε δώδεκα επί πλέον χώρες, δεν θα βρούμε παρά μόνο τρία ακόμη κράτη, τη Λιθουανία, τη Βουλγαρία και την Ουγγαρία, όπου η αριστερά βρίσκεται στην εξουσία.

Γιατί αυτός ο ανησυχητικός μαρασμός, τον οποίο η ανάλυση των εθνικών αιτιών δεν μπορεί να εξηγήσει; Ποιες πιθανότητες έχει η αριστερά να ανακτήσει την εμπιστοσύνη των συμπολιτών μας; Η μεγάλη κρίση του οικονομικού καπιταλισμού ανοίγει ξανά έναν ευνοϊκότερο κύκλο για μελλοντικές εκλογικές νίκες της αριστεράς; Η συνάντηση που διοργανώνεται από το «Βήμα» και την «El Pais» με την υποστήριξη του Βήματος Ιδεών και του Desirs d'avenir θα έχει ως στόχο να προσφέρει κάποια στοιχεία απάντησης σε αυτά τα τεράστια ερωτήματα.

Η κατανόηση της εκλογικής αποδυνάμωσης της αριστεράς στην Ευρώπη αποτελεί ένα βήμα απαραίτητο για κάθε ανάκτηση δυνάμεων. Τον Σεπτέμβριο του 2008 (1) ο Μαρσέλ Γκοσέ, κυρίαρχη προσωπικότητα της πολιτικής φιλοσοφίας στη Γαλλία, διατύπωνε μια διαπίστωση ανησυχητική, αλλά ουσιαστική: *«Αυτό το οποίο δημιουργεί προβλήματα στην αριστερά δεν είναι οι σκοποί, είναι τα μέσα... Η αριστερά δεν είναι πια αξιόπιστη στο πεδίο των συγκεκριμένων μοχλών και μέσων δράσης».* Και συνέχιζε: *«Η αριστερά ή είναι το κόμμα της κίνησης ή δεν είναι. Σήμερα όμως την κίνηση η αριστερά την υφίσταται, δεν την οδηγεί».* Εξ ου το πικρό συμπέρασμα: *«μια πολιτική αριστερή στους σκοπούς της διεξάγεται από τη δεξιά στα μέσα της, να ποιο είναι κατά βάθος το ιδανικό σημείο ισορροπίας των ευρωπαϊών ψηφοφόρων σήμερα».* Η δύναμη της αριστεράς είναι _ ή ακριβέστερα ήταν _ ο έλεγχος της οικονομίας στην υπηρεσία της κοινωνικής δικαιοσύνης και της προόδου. Όλες όμως αυτές οι λέξεις, έλεγχος της οικονομίας, κοινωνική δικαιοσύνη και πρόοδος, έχουν στην πραγματικότητα καταστεί προβληματικές.

Έλεγχος της οικονομίας: η έκφραση προκαλεί σχεδόν το χαμόγελο ύστερα από δυο δεκαετίες παγκοσμιοποίησης και απορύθμισης και μερικούς μήνες μετά τη μεγαλύτερη οικονομική κρίση που έχουμε γνωρίσει από το 1929 και την οποία πολλοί «ειδικοί» δεν είχαν δει να έρχεται. Η ιστορία των τριάντα τελευταίων χρόνων είναι αυτή της απώλειας της κατοχής των εργαλείων οικονομικής πολιτικής από τα κράτη-έθνη προς όφελος των

αγορών· είναι ο θρίαμβος της φυσικής «αυτορύθμισης» αυτών των αγορών _ ως την έκρηξη του συστήματος. Το διακύβευμα είναι πλέον να οριστούν ξανά κανόνες, όμως ο «έλεγχος της οικονομίας» βρίσκεται πράγματι στην ημερήσια διάταξη; Είναι πράγματι δυνατός τη στιγμή που δεν τίθεται πλέον ζήτημα επιστροφής στις γραφειοκρατικές οικονομίες ενώ η Ευρώπη, αλλά και οι Ηνωμένες Πολιτείες, δεν είναι πια οι μόνες που ορίζουν τους κανόνες του παιχνιδιού;

Η κοινωνική δικαιοσύνη δεν είναι λέξη που προκαλεί χαμόγελα, αποτελεί πάντα θεμελιώδη αξία των ευρωπαϊκών κοινωνιών. Ωστόσο, παρά το ευρωπαϊκό κράτος πρόνοιας, οι ανισότητες πήραν τεράστιες διαστάσεις τα τελευταία χρόνια στις χώρες μας χωρίς τα κλασικά όργανά μας να μπορούν να διορθώσουν πραγματικά αυτές τις έντονες τάσεις: από τη μια πλευρά τη μαζική άνοδο της ανασφάλειας στις χαμηλές βαθμίδες της κοινωνικής κλίμακας και στη νεολαία (η Ελλάδα, η οποία αντιμετώπισε μια πρωτοφανή εξέγερση των νέων, το γνωρίζει ακόμη καλύτερα από όλες τις ευρωπαϊκές χώρες)· από την άλλη τη συχνά ιλιγγιώδη αύξηση των εισοδημάτων μιας μικρής μειονότητας στις υψηλές βαθμίδες αυτής της κλίμακας. Σε αυτό το διάστημα η μεγάλη μεσαία τάξη, σύμβολο της ευρωπαϊκής επιτυχίας έως τη δεκαετία του 1970, βλέπει τη θέση της να γίνεται εύθραυστη και τα εισοδήματά της στάσιμα, ενώ κατακερματίζεται σε βαθμό ώστε οι καλύτεροι κοινωνιολόγοι δυσκολεύονται να της αποδώσουν έναν ακριβή ορισμό.

Η πρόοδος, τέλος, είναι μια λέξη της οποίας η έννοια έχει καλυφθεί από βαθιά σύγχυση. Η δυναμική του κόσμου φαίνεται να αποτελείται τόσο από υποχωρήσεις όσο και από βήματα προς τα εμπρός· σε κάθε περίπτωση χαρακτηρίζεται από την αβεβαιότητα και την αμφισημία. Οι νέες τεχνολογίες προσφέρουν βεβαίως, ιδιαίτερα στην επικοινωνία, την υγεία και τις μεταφορές των ανθρώπων, μια πρωτοφανή ελευθερία. Ταυτόχρονα όμως οι πόροι του πλανήτη εξαντλούνται εξ αιτίας της εντατικής εκμετάλλευσης και το κλίμα απορυθμίζεται· οι συγκρούσεις ενισχύονται σε έναν πολυπολικό κόσμο, η τρομοκρατία και ο φανατισμός αναπτύσσονται ως αντίσταση σε μια νεωτερικότητα η οποία κερδίζει καινούργιες ηπείρους. Οι επιστημονικές και τεχνολογικές πρόοδοι έχουν επίσης την αντίστροφη όψη τους, μερικές φορές υπερβολικά περίπλοκες: ας σκεφτούμε όλα τα σοβαρά ζητήματα της βιοηθικής. Αυτές οι δυναμικές του κόσμου φαίνονται μερικές φορές ασυγκράτητες: τι έλεγχο μπορεί να έχει η πολιτική σε αυτές; Οι τελευταίες δεκαετίες σηματοδοτήθηκαν από τις αδιαμφισβήτητες προόδους της δημοκρατίας και των εμπορικών ανταλλαγών αλλά, ως συνέπεια, ούτε η ειρήνη ούτε η ευημερία ούτε η συμβίωση βρίσκονται στο ραντεβού: τουλάχιστον δεν προχωρούν με ανάλογο τρόπο στα διάφορα μέρη του κόσμου ούτε μέσα στις ίδιες τις κοινωνίες μας, τις οποίες ο γερμανός φιλόσοφος Άξελ Χόνετ έχει χαρακτηρίσει με σκληρό τρόπο «κοινωνίες της περιφρόνησης».

Στη «γεωπολιτική των συναισθημάτων» ο γάλλος πολιτειολόγος Ντομινίκ Μοϊζί σκιαγραφεί μια κατανομή του κόσμου ανάμεσα σε τρία βασικά συναισθήματα, την ελπίδα, τον φόβο, την ταπείνωση. Η ταπείνωση για εκείνους που αισθάνονται, στη Μέση Ανατολή, στο Πακιστάν και αλλού, αγνοημένοι, απαρνημένοι, αμφισβητούμενοι από τη δυτική νεωτερικότητα. Η ελπίδα για τις τεράστιες αναδυόμενες χώρες όπως για

παράδειγμα η Κίνα και η Ινδία αλλά και η Βραζιλία. Ο φόβος τέλος, στον Δυτικό κόσμο, στις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ευρώπη: φόβος για την τρομοκρατία, φόβος για την παγκοσμιοποίηση, φόβος για την κοινωνική οπισθοδρόμηση, φόβος για τους άλλους και, τελικά, απώλεια της εμπιστοσύνης και φόβος για το μέλλον. Ακόμη καλύτερα θα μπορούσαμε να διευκρινίσουμε: ανικανότητα να σχεδιάσει κανείς, να σχηματίσει μια εικόνα για το μέλλον η οποία να μην έχει τη μορφή μιας απειλής.

Πρόοδος αμφίσημη και βεβαρυμένη με απειλές, κοινωνική δικαιοσύνη αβέβαιη ή ανήμπορη, οικονομίες χωρίς πυξίδα οι οποίες βυθίζονται στην ύφεση ύστερα από τη χρεοκοπία μερικών εκατομμυρίων αμερικανικών νοικοκυριών που χρεώθηκαν έξω από κάθε λογική... Θλιβερή εικόνα του κόσμου και των ευρωπαϊκών κοινωνιών μας. Ο κινητήριος μύθος της αριστεράς, αυτός της προόδου στην υπηρεσία όλων, αμφισβητείται στο σύνολό του από αυτή την «κρίση του μέλλοντος» στις ευρωπαϊκές κοινωνίες. Αυτή είναι η βαθιά αιτία της αποδυνάμωσης της αριστεράς στην Ευρώπη και της επαναλαμβανόμενης εκλογικής νίκης μιας λαϊκίστικης δεξιάς, της οποίας οι ηγέτες υποδαυλίζουν τον φόβο και εκμεταλλεύονται την αναζήτηση ταυτότητας, προσωπικής, κοινωνικής, συλλογικής. Μιας δεξιάς η οποία στηρίζεται επίσης στην ατομική επιθυμία για υλική επιτυχία που είναι βαθιά αγκιστρωμένη στις κοινωνίες μας της υπερκατανάλωσης ενώ οι αξίες της υπηρετήσης του δημόσιου καλού, του γενικού συμφέροντος, της ηθικής και πνευματικής προόδου φαίνονται να είναι σε παρακμή, αν όχι ξεπερασμένες.

Η μεταρρυθμιστική αριστερά σημαίνει την ισότητα ευκαιριών μέσω της εκπαίδευσης, τη μείωση των ανισοτήτων μέσω του κοινωνικού συμβιβασμού, των δημοσίων υπηρεσιών και της νομοθεσίας, με στόχο να ευνοηθούν η άνοδος των μισθών και η ανακατανομή του πλούτου, η σταθερή εργασία και η κοινωνική ασφάλιση. Όπως όμως λέει ο Μαρσέλ Γκοσέ, τα παραδοσιακά μέσα δράσης της αριστεράς δεν επιτρέπουν την εγγύηση αυτών των στόχων, τους οποίους παρ' όλα αυτά μοιράζεται μια μεγάλη μερίδα των ευρωπαίων ψηφοφόρων.

Η ισότητα των ευκαιριών απέχει πολύ από την επίτευξή της, παρά τον εκπληκτικό εκδημοκρατισμό της εκπαίδευσης εδώ και είκοσι χρόνια. Η ίδια δε η εκπαίδευση των παιδιών και των εφήβων έχει καταστεί δυσχερέστερη από την εξέλιξη της κοινωνίας, τη σχέση της με την αυθεντία και τη γνώση. Η σταθερή εργασία αποτελεί από την πλευρά της μια μακρινή ανάμνηση την οποία η μεταβιομηχανική οικονομία, ακόμη και όταν βγει από την κρίση, δεν θα επαναφέρει στην ημερήσια διάταξη. Η άνοδος των μισθών εξατομικεύεται όλο και περισσότερο και ούτε η απορύθμιση ούτε ο κοινωνικός διάλογος δεν κατορθώνουν να επαναφέρουν τις συλλογικές αυξήσεις μισθών στην καρδιά των επιχειρήσεων. Η ανακατανομή βρίσκεται τα όριά της στο επίπεδο των υποχρεωτικών εισφορών. Τέλος η κοινωνική πρόνοια αποδυναμώνεται ταυτοχρόνως από τις δαπανηρές προόδους της δημόσιας υγείας και από την παράταση του προσδόκιμου ζωής.

Η διαπίστωση είναι σκληρή, όμως η ευρωπαϊκή αριστερά πρέπει να κοιτάξει την πραγματικότητα κατά πρόσωπο: αν η μεταρρυθμιστική αριστερά και η σοσιαλδημοκρατική αριστερά είχαν αποτελεσματικές απαντήσεις για να ξεπεραστούν όλα αυτά τα αδιέξοδα, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η εκλογική επιτυχία τους θα διευκολυνόταν υπέρ το δέον! Η κρίση της ευρωπαϊκής αριστεράς είναι λοιπόν η κρίση ενός συγκεκριμένου παραδοσιακού σοσιαλδημοκρατικού μοντέλου, το οποίο ξεπερνούν όλο και περισσότερο από τα αριστερά τα αντικαπιταλιστικά και νεοκομμουνιστικά κόμματα (στη Γαλλία, τη Γερμανία, την Ιταλία) και από τα δεξιά τα πραγματιστικά κόμματα που κηρύσσουν τη μεταρρύθμιση και την αναγκαιότητα προσαρμογής στην παγκοσμιοποίηση.

Η συνάντηση θα ξεκινήσει από την πεποίθηση ότι η ευρωπαϊκή αριστερά πρέπει να δει με μια ριζική οξυδέρκεια την κρίση του οικονομικού καπιταλισμού και την εξέλιξη των κοινωνιών μας. Μόνον έτσι θα είναι σε θέση να προτείνει νέες πολιτικές και νέους κανόνες, δίνοντας απόλυτο νόημα και αποτελεσματικότητα στις αξίες που υποστηρίζει. Μια τέτοια εξέλιξη δεν είναι αδύνατη: αυτό είναι όλο το νόημα της νίκης του Μπαράκ Ομπάμα ύστερα από οκτώ χρόνια κυριαρχίας του νεοσυντηρητισμού και του νεοφιλελευθερισμού στις Ηνωμένες Πολιτείες. «*Η ελπίδα νίκησε τον φόβο*» δήλωσε τη μέρα της ορκωμοσίας του. Σε εμάς τους Ευρωπαίους εναπόκειται να κάνουμε ξανά την αριστερά το κόμμα της ελπίδας.